

SADRŽAJ

1. Uvod 2 2. Definicija i značaj komunikacije 3 3. Oblici komuniciranja 4 3.1. Interpersonalna komunikacija 4 3.2. Poslovna komunikacija 6 3.3. usmeno poslovno komuniciranje 9 3.4. Pisana komunikacija 10 4. KOMUNIKACIJA u ORGANIZACIJI 11 4.1. Kanali komunikacije u organizaciji 11 5. NAJSAVREMENIJI VID KOMUNIKACIJE 15 - Zaključak 16 - Literatura 17

1. UVOD

Komunikacija je proces sporazumevanja među ljudima iz različitih sredina u različitim oblastima društvene prakse, radi rešavanja određenih problema koji su iskrslili. Ovaj proces je dvosmerno dinamičan, stalno se menja, dopunjuje, koriguje i usavršava. Može se komunicirati rečima (verbalno) i pokretima, mimikom, bojom glasa, očima (neverbalno). U interakciji se prožimaju verbalna i neverbalna komunikacija. Opštenje je mnogo siromašnije ako izostane neverbalni deo. Poruka upućena jednoličnim glasom, bez pokreta, ukočenog lica i pogleda gubi dosta od svoga bogatstva i ne ostavlja takav utisak kao kad bi bila praćena neverbalnim signalima. Međusobno najbolje komuniciraju osobe kod kojih prevladava isti komunikacioni kanal.

Komunikacija je sastavni deo socijalne interakcije, odnosno kontakta među ljudima jer bez komunikacije nema ni zajedničke akcije. U komunikaciji su važni znakovi putem kojih se ostvaruje komunikacija. Svesnost o signalu koji emitujemo bitna je da bi se uspostavila očekivana komunikacija, odnosno poslala adekvatna informacija. U suprotnom dolazi do nesporazuma jer nije poslata pretpostavljena poruka, znak.

Jedan od najvažnijih ciljeva komunikacije je da se kroz poruke prenese svaka namera uticaja na ponašanje primaoca poruke u sledećem pravcu koji je poželjan za pošiljaoca.

2. Definicija i značaj komunikacije

Komunikacija je sastavni deo socijalne interakcije, odnosno kontakta među ljudima jer bez komunikacije nema ni zajedničke akcije. Komunicirati znači saopštavati.

Elementi sistema komuniciranja su odašiljač poruke (informacije), karakter i sadržaj poruke, mreža, kanali i sredstva preko kojih se emituje, šalje, kao i primalac (receptor) poruke.

Komunikacija je proces tokom kojeg određena osoba svoju želju, nameru ili osećanje ispoljava putem određenog znaka ili koda drugoj osobi, koja zatim taj znak dekodira i reaguje na njega.

Znakovi u komunikaciji predstavljaju ili zamenjuju nešto, na primer neki objekat, osobu, stanje ili pojavu. Postoje dve vrste komunikacionih znakova. To su simboli i signali.

Simboli su znaci kojima namerno i svesno drugim osobama nešto saopštavamo. Simbolima se služi čovek i to usmenim i pisanim govorom, odnosno kroz reči i rečenice. Simboli imaju poseban značaj u neverbalnoj komunikaciji.

Signali su nenamerno, spontano proizvedeni znakovi kojima se izražavaju određena stanja i raspoloženja. Reč je o ekspresivnim znacima kao što su izraz lica i pokreti tela.

Govor i jezik su najznačajnija i najposebnija sredstva opštenja koje je kultura razvila i nastoji dalje da ih neguje i razvija. Mada se govor i jezik međusobno dopunjuju, ipak među njima treba praviti razliku. Verbalni govor (govor pomoću reči) jeste opšta moć koja je zajednička čitavom ljudskom rodu, tj. pomoću koje ljudi mogu na najlakši način da razmenjuju svoja iskustva. Govor i jezik nisu samo sredstvo komunikacije nego i vrlo značajan kulturni cilj kome težimo. Oni se svrstavaju u red najznačajnijih ljudskih otkrića i pronalazaka, u kojima se na najuspešnji način ukrštaju materijalni i duhovni svet čoveka. Drugim rečima, govor kao širi pojam, i jezik kao užiji pojam omogućavaju čoveku da organizuje čitavo svoje iskustvo pomoću reči, zato što se reči mogu istovremeno odnositi na materijalni svet (stvari, događaji, pojave) kao i na duhovni svet (misli i pojave, predstave o tim stvarima).

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com